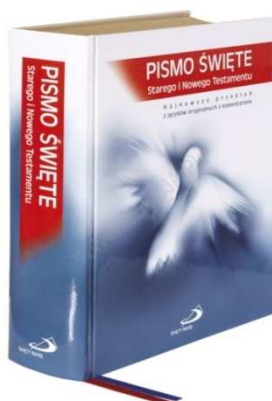

Ks. Bronisław Żotnierzcyk

*WPROWADZENIE
DOCZYTAŃ I ROZWAŻAŃ
PIŚMA ŚWIĘTEGO*

... „Każdego więc, ktorych słów moich słucha i wypełnia je, można porównać do człowieka roztropnego, który dom swój zbudował na skałę. Spadł deszcz, wezbrały potoki, zerwały się wichry i uderzyły w ten dom. On jednak nie runął, bo na skale jest utwierdzony”...

/ Mt 7,24-25/

I

**Pismo święte i Tradycja jako sposoby
przekazywania Objawienia i Przymierza Bożego w Kościele .**

Przymierze.... Słowo bardzo modne i często nadużywane. Słyszymy o przymierzach militarnych, politycznych i ekumenicznych. Przymierze, tylko pod postacią, innego słowa występuje w życiu, prywatnym. Jakże często ludzie deklarują sobie wzajemnie przyjaźń, pomoc, współpracę . To też przymierze... Każde jednak ludzkie przymierze ma u podstaw egoizm, dobro własne lub najbliższych. Jest jedno, jedyne, inne przymierze, o którym nam mówi Słowo Boże, przymierze zawarte na fundamencie miłości, braterstwa. Jest to przymierze Boga z ludźmi. Historię tego przymierza przedstawia barwnie Objawienie Boże przekazywane w Kościele przez Pismo Św. i Tradycję.

1. Pismo Święte przekąźnikiem Objawienia Bożego.

Spośród wielu narodów świata Bóg wybrał najpierw jeden naród i za pośrednictwem Mojżesza zawarł z nim przymierze. Potem zaś przez Jezusa Chrystusa wszedł w przymierze z całym rodzajem ludzkim. Ten fakt Pismo Św. określa hebrajskim terminem berit , łąc.: testament, pol.: przymierze lub testament. Termin ten został rozciągnięty przez Ojców Kościoła na cały zbiór ksiąg Pisma Św. Stąd nazwa:, księgi przymierza, księgi testamentu – Nowego i Starego Testamentu. Należy zwrócić uwagę że słowo testament w odniesieniu do Ksiąg Starego i Nowego Przymierza a podkreśla ich Boski autorytet. Księgi Św., których pierwszym autorem jest Bóg, są pisany m świadectwem Bożej woli, przekazującym nieomylną zbawczą prawdę Bożą , najbardziej wiarygodną i bezwzględnie wiążącą /por. wypowiedzi św. Hieronima, św. Augustyna , Tertuliana/. Pismo św. jest Słowem Bożym, jest Objawieniem Boga skierowanym do człowieka.

Biblia więc jest księgą przede wszystkim Boską, ale jednocześnie głęboko ludzką. Nigdzie bardziej niż w Piśmie św. nie spotykają się prawdy wieczne z doczesnymi, przyziemne z niebieskimi. Żadna też inna księga nie nasuwała przez tak długie wieki i czasy konieczności życia zgodnego z sumieniem ludzkim i wskazaniem Bożymi. Pytamy więc, gdzie należy szukać tej tajemniczej ,wiecznej młodości aktualności Biblii ? Czym się ona różni od książki codziennie spotykanej ? Skąd pochodzi jedność między tak bardzo różnymi utworami powstałymi w różnych czasach i różnych środowiskach ? Co łączy licznych autorów i korektorów Pisma św. Starego i Nowego Testamentu ?

Odpowiedź na te pytania daje nam wspólnota chrześcijańska, a przede wszystkim nauka katolicka twierdząc, że księgi Biblii są święte i kanoniczne ponieważ są napisane pod natchnieniem Ducha św. a zatem Bóg jest autorem głównym tych ksiąg / por. Konst. Soboru Wat. I KO 11/.

Z tego stwierdzenia i przekonania wypływa godność Biblii, jej wieczna aktualność i jedność. Przekonanie to umacnia w nas Św. Piotr Apostoł : „ *Mamy mocniejszą prorocką mowę i dobrze zrobicie, jeśli będziecie przy niej trwać, jak przy lampce, która świeci w ciemnym pokoju, aż dzień zaświta, gwiazda poranna wejdzie w sercach waszych. To przede wszystkim miejcie na uwadze, że żadne proroctwo Pisma nie dokonuje się przez prywatne wyjaśnienia. Nie wołaj bowiem ludzka, zostało kiedyś przyniesione proroctwo, ale przez Ducha Św., unoszeni mówili od Boga święci ludzie*” . /2 P 1,19-21/.

W przytoczonym urywku listu uczy św. Piotr, że wiara w Chrystusa Pana opiera się nie tylko na świadectwie Ojca Niebieskiego, ale także na Piśmie Św. Pismo św. w myśl Księcia Apostołów zostało napisane nie ręką, wolą ludzką, lecz Bożą.

Jeszcze wyraźniejszym świadectwem mówiącym o natchnieniu ksiąg biblijnych jest tekst 2 listu Św. Pawła do Tymoteusza /3,16/ : „ *Wszelkie Pismo od Boga natchnione pożyteczne jest do nauki, do przekonywania, do poprawiania, do kształcenia w sprawiedliwości* ”. /2 Tm 3,16 / Z pobieżnej analizy powyższych cytatów jasno wynika, że Pismo św. jest Słowem Bożym, listem Boga do ludzi. /por. OO.Kościół/.

2. Natura natchnienia biblijnego

Katolicka nauka o natchnieniu uczy, że głównym i pierwszo-rzędnym autorem , Pisma św. jest Bóg, Księga ta musi więc zawierać w sobie właściwości Autora Głównego. Tą szczególną cechą Pisma Świętego wynikającą z Bożego autorstwa jest p r a w d a i ś w i ę t o ś ć . Bóg bowiem Jest prawdą i świętością : - „*Jam jest. drogą, prawdą i życiem*” / J.14, 6/.

W XIX wieku w związku z rozwojem nauk przyrodniczych, niektóre dane biblijne, dotyczące nauk ścisłych, zaczęły wydawać się sprzeczne z wynikami badań naukowych. Pod wpływem tych trudności i zarzutów powstała tzw. „kwestia biblijna”, którą można sformułować:

„Czy Pismo Święte mówiąc o rzeczach z dziedziny przyrodniczej i historycznej w sposób naukowy już stwierdzonych myli się, czy nie?”

Teologia katolicka, podaje dwie grupy zasad, przy pomocy których rozwiązujemy problem prawdy Biblii w materii przyrodniczo - fizycznej. Pierwszą grupę stanowią zasady ogólne, które normują stosunek Pisma Św. do nauki w ogóle.

Drugą grupę zaś zasady szczegółowe, które normują stosunek Pisma Św. do zjawisk przyrody.

Zasady ogólne

1. Nie może istnieć żadna sprzeczność między całkiem pewnymi i prawdziwymi wnioskami nauk ścisłych a twierdzeniem Biblii. Pismo Św. mając za głównego autora samego Boga i będąc Bożym, musi być wolne od wszelkiego błędu. Prawda naukowa ma również oparcie w źródlewszelkiej prawdy tj. w Bogu. Bóg sam sobie sprzeciwiać się nie może dlatego między prawdą naukową, a prawdą Biblii, nie może istnieć sprzeczność.

2. Jeżeli okaże się sprzeczność między twierdzeniem Pisma Świętego, a twierdzeniami nauki wtedy należy powiedzieć: albo słowa Biblii nie zostały należycie zrozumiane, albo dane twierdzenia naukowe nie są pewne, lecz są nieudowodnionymi hipotezami.

Zasady szczegółowe.

1. Pismo Św. nie ma na celu dawać nam pouczenia w materii nauk ścisłych, gdyż Bóg dał nam Pismo Św. jako drogowskaz prowadzący do zbawienia.

2. Biblia opisuje zjawiska przyrodnicze tak, jak podpadają one pod zmysły, czyli przy pomocy sądów wrażeńowych, szczególnie w księgach poetyckich stosuje język przenośny, metaforyczny, dostosowany do poglądów ludzi sobie współczesnych, ponieważ inaczej nie byłby rozumiany.

Prawda Pisma Św. w materii historycznej.

Historia jest związana ze zbawieniem człowieka. Wiele faktów historycznych należy do istoty zbawienia i dlatego weszły do pierwotnych wyznań wiary tak izraelskich (Pwt 6,20), jak i chrześcijańskich (Za 10,9), a także liturgii Kościoła. Credo Kościoła zawiera fakty jako artykuły wiary (narodził się z Maryi Dziewicy, cierpiał pod Ponckim Piłatem, ukrzyżował, umarł i pogrzebion).

Badania historiografii biblijnej okazują, że autorzy biblijni posiadają niespotykany gdzie indziej „zmysł historyczny”. Księgi Samuela czy Królewskie osiągają poziom najlepszych dzieł greckich i rzymskich. Archeologia w zupełności potwierdza te poglądy wykazując walor historyczny Biblii. Badania ostatnich czasów potwierdziły, że naród izraelski miał miejsce specjalne wśród wszystkich narodów Wschodu w pisaniu historii.

Cechy historiografii biblijnej:

- Jest to historia prawdziwa, w sensie podawania rzeczywistych faktów, ale jest ona niedoskonała. Anachronizmem byłoby żądać, żeby historia biblijna posiadała cechy naukowe współczesnej historiografii.

- Bardzo istotną rzeczą jest inne poznanie pojęcia prawdy historycznej u ludów starożytnego Wschodu. Istnieją głęboko sięgające różnice w myśleniu Wschodu i Zachodu - (starożytnego Wschodu i dzisiejszego Zachodu).

- Historycy biblijni dostrzegają w dziejach ludzkich działanie Boga, a historia w ich życiu ma sens i cel religijny, a także praktyczny. Starożytni nie uprawiali nigdy historii dla historii; cel religijny, pedagogiczny i moralizatorski łączy wszystkich wielkich historyków biblijnych starożytności. Najlepiej chyba pogląd starożytnych na historiografię oddaje definicja Cycerona: historia est magistra vitae - historia jest nauczycielką życia.

Na Biblię należy spojrzeć z tego samego punktu widzenia co autor natchniony.

- Dla poprawnego tłumaczenia Ksiąg i perykop historycznych Biblii jest rzeczą konieczną „uwzględnienie rodzaju literackiego” /historycznego/ w jakim są one napisane /Sobór Wat. II.
- P r a d a wyklucza wszelki formalny błąd logiczny, „*niebo i ziemia przeminą, ale słowa moje nie przeminą*” /Łk. 21,33/

Drugim skutkiem natchnienia biblijnego jest ś w i ę t o ś ć Pisma czyli szlachetność moralna. Przez świętość, albo moralną szlachetność Biblii rozumiemy zgodność z prawem moralnym sądu autora natchnionego o czynach, słowach i uczuciach osób, które opisuje. Autor wprowadzić może opisywać rzeczy dobre i złe, nie może jednak zła pochwalać, potwierdzać, ani też ganić dobra.

Racja tego twierdzenia jest oczywista. Autorem głównym Jest Bóg, który jest świętością, a którego wola jest prawem odwiecznym, źródłem wszelkiej moralności. Nie może więc chwalić zła, a potępiać dobra.

Świętość Biblii – szlachetność moralna

Często spotykamy się z błędnym pojęciem świętości Biblii. Polega ono na tym, że świętość łączy się ze świętym i wzorowym postępowaniem postaci biblijnych; rzeczy opisywanych lub ze świętością uczuć jakie budzi lektura Pisma sw. Pojęcie takie jest błędne, albowiem w Biblii nie tylko występują postacie święte, lecz również grzeszne: grzechy, wojny, złorzeczenia. Należy pamiętać, że Pismo Św. jest skierowane do każdego człowieka, a więc dobrego i złego, a opisując życie, okazuje je w pełnym ludzkim świetle.

Szlachetność moralna Biblii, nie wymaga, żeby czyn opisywany i osądzony miał najwyższy poziom doskonałości moralnej; wystarczy i stopień najniższy, zawsze jednak w granicach czynu moralnie dobrego ponieważ jest niemożliwe, aby hagiograf pochwalił czynność choćby minimalnie nieszlachetną. Na pewno w N. Testamencie znajduje się moralność wyższa, gdyż Objawienie Boże miało charakter progresywny. Bóg etapami objawiał swemu ludowi wszystkie konsekwencje moralne płynące z przymierza: wychowywał go powoli, przygotowując do szczytów Objawienia ewangelicznego.

Wszystkie różnice - pisze św. Tomasz z Akwinu, między Starym, a Nowym Prawem są na linii doskonałego i niedoskonałego". Czyli St. Testament jest w porównaniu z Nowym Testamentem niedoskonały, co nigdy nie oznacza, że jest niemoralny.

Tych kilka myśli ukazuje wielkość, a zarazem godność *Ksiąg*, Pisma Św. Nicteż dziwnego, że w nauczaniu Kościoła, szczególnie ostatnich czasach tyle zachęty do czytania i rozważania Słowa Bożego zawartego w Piśmie Świętym Starego i Nowego Testamentu. " *Tak wielka zaś tkwi w Słowie Bożym moc i potęga - mówi Sobór - że jest ono dla Kościoła podporą i siłą żywotną, a dla synów Kościoła utwierdzeniem wiary, pokarmem duszy oraz źródłem czystym i stałym życia duchowego* " /KO. 21/. Konstytucja jest pod tym względem echem długiej tradycji Kościoła. Kościół zawsze wierzył i wierzy, za Św. Hieronimem „ *że nieznajomość Pisma jest nieznajomością Chrystusa* ". Papież, św. Jan XXIII w licznych swych pouczeniach zwracał się do Biblii. W dniu zaś objęcia w posiadanie pasterskie Bazyliki Laterańskiej w przemówieniu swym wskazał na Kielich i Księgę, tj. Biblię i Liturgię. Najświętszy Sakrament/ , w których chciał streścić całą swą troskę pasterską.

Wspomniany papież tak bardzo pragnął wypełnienia się słów proroka, Amosa : „ *Oto przyjdą dni, mówi Pan, w których ześlę na ziemię głód, głód nie chleba, ani pragnienie wody, lecz słuchania Słowa Bożego* " /8,11/. Ten sam papież postawił wymagania wierzącym Kościoła Chrystusowego : - aby czytać i rozważać Słowa Pisma Świętego.

- aby to słowo czytane przenikało w życie narodów, rodzin, społeczeństw,
- aby wreszcie z wielką czcią i rewerencją odnosić się do tych Ksiąg św. /przemówienie pap. Św. Jana XXIII na Kongr. Bibl. Włoskich/. Słowa papieża są dla nas zachętą ,ale i pytaniami do rachunku sumienia. Jak wygląda moje życie religijne w świetle postawionych wymagań Ojca chrześcijaństwa ?

„Nieznamość świętych ksiąg Przymierza jest dziś naprawdę niewybaczalna każdemu katolikowi” /św. Jan XXIII/.

3. Tradycja święta przekąnikiem treści Objawienia Bożego.

Zanim natchnione słowo zostało zapisane w księgach Starego i Nowego Testamentu żyło ono wcześniej w gminie starotestamentalnej i chrześcijańskiej lub całej społeczności - było w niej przepowiadane, zastanawiano się nad nim i wprowadzano je w życie. Istnieje zatem przekaz Objawienia Bożego o charakterze żywym, kościelnym, nie tylko Słowo spisane na kartach Pisma św. jest nim także Tradycja Św., czyli kontynuowanie świadomości kościelnej w czasie; kontynuowanie świadomej i realnej wspólnoty wiernych.

"Kościół zawsze uważał i uważa Pismo św. łącznie z Tradycją św. za najwyższe prawo swej wiary... /K.O. 21/. Albowiem Pismo św. jest mową Bożą, utrwaloną pod natchnieniem Ducha św. na piśmie, natomiast Święta Tradycja to Słowo - Boże, które przez Chrystusa Pana i Ducha Św., zostało powierzone Apostołom, i ich następcom, przekazując w całości Objawienie Boże. Stąd Kościół czerpie swą pewność co do wszystkich spraw objawionych nie tylko z samego Pisma św. /por. K0.97/ ale i Świętej Tradycji.

Kościół wyraźnie uczy, że Pismo św. i Tradycja stanowią jedno, ściśle, zespolone, wzajemnie się przenikające źródło wiary, gdyż przekazują to samo Objawienie Boże. Nazywane są różnie raczej ze względu na pewne różne ujęcia tego samego Objawienia. W Kościele nie może funkcjonować samo Pismo bez Tradycji ani Tradycja bez Pisma. Tradycja bowiem jest tłumaczem Pisma, żywym głosem Objawienia przekazanego na Piśmie. Św. Paweł zachęca :. *"Bracia, stójcie niewzruszenie i trzymajcie się tradycji, o których zostaliście pouczeni, bądź żywym słowem, bądź za pośrednictwem naszego listu "* /2Tes.2,15 /.

Nad Słowem Bożym spisanym i Tradycją czuwa nieomylny Kościół św. On jedynie otrzymał ód swojego Założyciela dar Ducha Św., który czuwa nad jego nauczaniem, strzeże jego nieskażonej poprawności, i w ten sposób *"przyczynia się skutecznie do zbawienia dusz"* /K.O.10/ Słuchając głosu Nauczającego Kościoła możemy być pewni, że nie pobłądzimy, dojdziemy do celu ziemskiej wędrówki. Objawienie Boże przekazane w Piśmie i Tradycji jest jednym świętym depozytem Słowa Bożego powierzonego Kościołowi - por. /K.O. 10/. Na nim polegając, *„cały lud święty zjednoczony ze swymi pasterzami trwa stale w nauce Apostołów, we wspólnocie braterskiej."* /KO 10/

II

Biblia - zanim zaczniesz czytać i rozważać...

... „ Proszę was:, wchodźcie w nowe tysiąclecie z księgą Ewangelii! Niech nie zabraknie jej w żadnym polskim domu! Czytajcie i medytujcie! Pozwólcie, by Chrystus mówił "...

Jan Paweł II 6 czerwca 1999

Wielu ludzi zatrzymuje się przed Biblią jak przed lasem nie do przebycia. Którędy wejść? Jak się w nim zorientować? A zatem większość trzyma się kilku utartych ścieżek. Wynoszą oni ze swoich wycieczek wiązanek tekstów, zawsze tych samych, łącząc je przypadkowo, jak kwiaty w zielniku. Nie chcemy przez to powiedzieć, że te wycieczki są daremne. Jedno bowiem słowo z ust Bożych, jeśli naprawdę do nas trafi, wystarczy, aby zmienić życie. Chrystus Pan, Słowo Boże, przyrównuje do ziarna wrzuconego w ziemię.

W każdym ziarnie tkwi siła witalna, tajemnicza, potężna; siła ta pozwala ziarnu rozwinąć się w wielkie drzewo, czy kłos karmiący chlebem. „*Żywe Jest Słowo Boże, skuteczne i ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić pragnienia i myśli serca. Nie ma stworzenia, który by było przed Nim niewidzialne, przeciwnie, wszystko odkryte i odsłonięte jest przed oczyma Tego, któremu musimy zdać rachunek*” (Hbr.4,12). Niemniej jednak znacznie częściej, jak mówi przysłowie „drzewa zasłaniają las”.

Mnogość tekstów zasłania fundamentalną jedność orędzia biblijnego. Pragniemy wskazać czytającym to opracowanie pewien szlak poprzez gąszcz tekstów. Jednak siłą rzeczy pozostanie wiele terenów niezbadanych po obu stronach. Sam Bóg daje nam nieć przewodnią do naszych badań. A jest nią Jego zbawcza wola wobec ludzkości świata. Wola ta działa od początku świata i będzie się spełniać poprzez historię, aż do osiągnięcia swego ostatecznego celu, aby Bóg stał się „wszystkim we wszystkich” (por. Kol. 1,16-17).

Biblia jest książką trudną do właściwego zrozumienia, ponieważ jest ona dziełem jednocześnie boskim i ludzkim. To księga pisana przez ludzi związanych z pewną epoką, językiem i szczególnymi okolicznościami; zawiera ona wycinek historii ludzkości. Lecz poprzez te ludzkie dzieje toczą się inne, właściwe dzieje, te, które Bóg sam pisze w sercach ludzi i one to są dziejami zbawienia; jest to historia walki, którą Bóg toczy z ludźmi dla ludzi, dla ich zbawienia.

Biblia jest księgą wspaniałą i tragicznie ludzką: stawia przed nami ludzi z ciała i krwi, którzy mają swoje nienawiści i miłości, namiętności i wady. Odkrywa nam, że historia jest nieustanną walką pomiędzy Bogiem, który wzywa człowieka, który opiera się temu wezwaniu. W samym środku tych dziejów wznosi się Krzyż. Ten Krzyż jest wielkim paradoksem Biblii całej historii ludzkiej. Bóg aby zbawić świat, dał się ukrzyżować. Poczynając od Księgi Rodzaju kończąc na ostatnim rozdziale Księgi Objawienia Św. Jana -Apokalipsy wszystko dąży zbiega się w Krzyżu i wszystko z niego pochodzi. Od momentu, kiedy wbito go w sam środek świata, świat nie może mieć innego sensu jak w nim i przez niego. Tajemnica Krzyża jest punktem kulminacyjnym misterium, które przenika całą Biblię : nigdzie Bóg nie jest bardziej obecny i nigdziebardziej ukryty niż na Golgocie - „*Boże mój, Boże, czemuś mnie opuścił ?*” (Ps. 22,2)

Bóg w Biblii oddaje się ludziom, tak jak oddaje się im w swoim Synu Jezusie Chrystusie. Ludzie mogą robić z tą Księgą co zechcą : badać drobiazgowo, szydzić z niej, odrzucać ducha zatrzymując jedynie litery i pozwalać sobie w tej dziedzinie na wszystko, co im złość podpowie.

Aby rozważyć Słowo Boże należy pamiętać, że Historia zbawienia opisana w Piśmie świętym, posiada jeden sens, jeden kierunek: ich ostatnim słowem jest całkowite zwycięstwo Boga.

Cały postęp historii idzie w kierunku tego zwycięstwa dokonanego przez Ofiarę i Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Wielkie dzieło Boga zawiera trzy zasadnicze momenty, lub inaczej trzy fakty:

1. Biblia ukazuje jak Bóg w swojej łasce wybiera sobie pomiędzy różnymi ludami ten, który czyni swoim narzędziem i świadkiem. Lud ten, wybrany naród, stanie się nosicielem obietnic i wyroków Bożych „znakiem” przyszłego zbawienia, zapowiedzią Mesjasza.
2. Drugim faktem jest moment Wcielenia , przyjścia Jezusa Chrystusa na ziemię „*gdy nastąpiła pełnia czasów*” (por Ga.4,4). Chrystus jest CZŁOWIEKIEM - drugim Adamem. Twórcą nowej ludzkości - Kościoła Świętego.
3. Przez swoje Zmartwychwstanie i Wniebowstąpienie Jezus Chrystus okazał się jako prawdziwy Pan i Władca nieba i ziemi. Jego wszechwładza zmanifestuje się w sposób widoczny dopiero przy końcu czasów, kiedy „*powróci w chwałę sądzić żywych i umarłych*” (Wyznanie Wiary). Ten czas oczekiwania, który nas oddziela od ostatecznego spełnienia się, jest czasem Bożej cierpliwości, czasem Kościoła, czasem, który Bóg daje, aby ogłaszać zbawienie „*aż po krańce świata*” (Dz. 1,8)

Od Księgi Rodzaju, aż po Apokalipsę autor natchniony opowiadał o tych faktach i ukazuje walkę świata z ciemnością, dobra ze złem, nienawiści z miłością. W tej walce streszczają się całe dzieje ludzkości, ale także są to i nasze dzieje, dzieje każdego z nas. Biblia jest rozdrożem, gdzie Bóg nas spotyka w Jezusie Chrystusie i stawia przed nami konieczność ostatecznej decyzji:

z Nim, czy też przeciw Niemu.

Kościół pragnie, aby każdy wierzący czytał Pismo Święte. Żeby wiernych zachęcić do stałego czytania Biblii, udzielił odpustu zupełnego, pod zwykłymi warunkami – tym, co czytają Pismo Święte przez miesiąc, każdego dnia przez kwadrans.

Kościół robi jednak dwa zastrzeżenia:

1. Katolik może czytać Biblię ale zatwierdzoną przez władze kościelne.

2. Katolik ma obowiązek szukać wyjaśnienia trudnych perykop czytając krótkie, konieczne, komentarze znajdujące się w katolickich wydaniach Pisma Świętego, lub w publikacjach biblijnych zatwierdzonych przez Kościół. „ *A jeśli kto Kościoła nie posłucha, niech ci będzie jako celnik i poganin*” – tak poucza Pismo święte.

III

Dyspozycje do słuchania i rozważania Słowa Bożego

1. „ *Proszę was. Wchodźcie w nowe tysiąclecie z Księga Ewangelii. Niech nie zabraknie jej w żadnym polskim domu! Czytajcie i medytujcie! Pozwólcie, by Chrystus mówił*”. (JP II 6.06.1999) *Czytający Pismo św. powinni zwrócić uwagę na Czystość serca* - Ojcowie Kościoła bardzo dużą uwagę przepisywali dyspozycjom moralnym, które sprawiały, że chrześcijanin stawał się zdolnym do przyjęcia Słowa Bożego.

Czystość serca i umysłu oznaczała wolność od tego wszystkiego, co oddziela człowieka od miłości Bożej i poczucia Jego obecności. Czystość serca, to wolność i opanowanie wszelkich namiętności.

2. **Wiara i pokora.** U podstaw Słowa Bożego leży szereg zasadniczych prawd teologicznych, które mogą być przyjęte tylko przez wiarę. Okiem wiary można rozpoznać w Piśmie św. Chrystusa - *bo „nieznajomość Pisma Świętego jest nieznajomością Chrystusa”*. (św. Hieronim). Słowo Boże jest bardzo wielkie, jak wielkim jest Główny Autor, dlatego potrzebujemy pokory. Należy uznać swoją małość wobec Boga mówiącego i objawiającego. „ *Gdy usłyszycie głos Boży, serc nie zatwardzajcie... jak na pustyni... gdzie Mnie kusili wasi ojcowie doświadczałem Mnie , choć widzieli moje dzieła*”, (Ps. 95 -98)

3. **Wewnętrzne uciszenie i spokój.** Wciszy i skupieniu przemawia Bóg. Tylko w takim klimacie można słuchać Słowa Bożego i rozważać je.

4. **Czytanie Pisma Świętego musi mieć charakter mądrościowy.** Pismo Święte jest żywym Słowem Bożym. Czytamy je nie z ciekawości, ale by być zbawionym. Biblia ma wiedzę szczególną tzw. wiedzę zbawienia. Posiadanie tej wiedzy i kierowanie się nią w życiu jest prawdziwą mądrością.

5. **Czytanie Słowa Bożego musi mieć charakter dialogowy.** Czytanie Pisma Świętego jest czytaniem we dwoje: człowieki Bóg. Żywy Bóg obecny w Swoim Słowie nawiązuje dialog. Gdy czytamy Pismo .święte On mówi do nas: gdy się modlimy, odpowiadamy Mu na Jego Słowo.

6. **Czytanie musi mieć charakter zobowiązujący angażujący.** Na Słowo Boże odpowiadamy całym naszym życiem, postawą, zachowaniem. Samooszukiwaniem siebie jest słuchanie Słowa Bożego, a nie wypełnianie jego w życiu. To samooszukiwanie jest większe dzisiaj, niż dawniej, gdyż żyjemy w potopie słów ludzkich. Należy słuchać tak Słowa Bożego, aby je nie tylko zapamiętać, ale treścią jego kierować się w życiu. „ *Nie ten, który mówi mi Panie, Panie wejdzie do Królestwa Bożego, ale ten który wypełnia wolę Ojca, który jest w niebie*” I Mt 7,21/. Nie chodzi o uznanie tylko umysłem Słowa Bożego, nie chodzi również o uczuciowe zachwycenie się Nim, ale ciągle jednoczenie się z Nim przez swoją wolę, swoje pożądanía, nasze życie i całe postępowanie.

V

Praktyczne wskazania w czytaniu i rozważaniu Biblii. Uwagi wstępne

„ Będziesz Biblią nieustannie czyta! Będziesz kochał więcej niż rodziców! Nigdy się z nią nie rozstaniesz! A gdy zestarzejesz się, dojdiesz do przekonania, że wszystkie książki jakie przeczytałeś w życiu, są tylko nieudolnym komentarzem do tej jedynej Księgi”

/ R. Brandstaetter, Krąg biblijny, s. 10/

- Spotkaniu przewodniczy lider grupy – w rodzinie ojciec lub matka, ale może to zrobić ktoś inny (dziadkowie, starsze dzieci)
- Wspólnota, czy rodzina gromadzi się w odpowiednim miejscu i czasie, wokół stołu, na którym umieszcza się Biblię, zapaloną świecę i ewentualnie kwiaty.
- Jeden z uczestników odpowiada za przygotowanie tekstu biblijnego i śpiewów.
- Po śpiewie odpowiedniej pieśni, a gdy jej nie ma, zaraz na rozpoczęcie spotkania zapala się świecę, mówiąc: „ Światło Chrystusa” ! Wszyscy odpowiadają : „ Bogu niech będą dzięki”.

Prowadzący spotkanie biblijne odmawia modlitwę do Ducha Świętego o łaskę zrozumienia Jęgosłowa. Modlitwy tej nie należy nigdy opuszczać. Modlimy się własnymi słowami lub modlitwami zaczerpniętymi z Modlitewnika. *Duchu święty, spraw swoją łaską, abyśmy czytając Objawione Słowo Boże, potrafili je przyjąć i zrozumieć, a potem mądrze i mężnie stosować się do poznanej prawdy w naszym codziennym życiu. Prosimy Cię o to przez Chrystusa Pana naszego. Amen.*

- Potem następuje chwila ciszy po której odmówić można modlitwę do Matki Bożej.

A. Medytacja Biblijna

Czytanie Pisma Świętego (lectio)

- Po modlitwie należy odczytać wybrany tekst biblijny. Przewodniczący spotkania czyta goz Biblii. Jeśli jest to tekst Ewangelii, słuchamy go na stojąco.
- Po odczytaniu tekstu następuje objaśnienie jego treści. Prowadzący może posłużyć się gotowym komentarzem.
- Wszystkie wyjaśnienia powinny pomóc w odpowiedzi na pytanie: co Bóg mówi do mnie w odczytanym tekście?
- Przy braku komentarza, w ciszy każdy sam stara się skomentować podany tekst.

Rozważanie (meditatio)

- Czytanie przechodzi w moment osobistej, modlitwnej refleksji. Słowo musi być przyswojone (przyjęte) w odpowiedzi na pytanie : Jakie znaczenie ma odczytany tekst dla mnie ? Co Bóg mówi do mnie osobiście?

- Zwrócić uwagę na wyrażenie, czy słowo, które nas zainteresowało, zdziwiło lub zaniepokoiło. Należy zatrzymać się nad nim, szukając wyjaśnienia przez inne Słowa Pisma tak, aby wydobyć aktualny dla siebie sens duchowy.

- Po refleksji nad tekstem biblijnym warto zapamiętać jakieś zdanie, czy wyrażenie, które będzie można powtarzać w ciągu dnia, lub tygodnia.

Modlitwa (oratio)

- Po rozważaniu (medytacji) każdy modli się osobiście, co jest odpowiedzią na Słowo Boże skierowane do nas. Co powiem Panu na usłyszane od Niego Słowo?
- Modlitwa może przybierać formę uwielbienia Boga, dziękczynienia, prześlągania, prośby i wstawiennictwa.
- Odpowiadając Bogu na Jego Słowo, należy pamiętać, by rozmawiać z Nim, jak z Ojcem, który miłuje nas przez Syna Swego Jezusa Chrystusa w Duchu świętym.

Kontemplacja (contemplatio)

- Odpowiedź dana Panu Bogu na modlitwie przeradza się w patrzenie na wszystkich i wszystko oczami Boga.
- Nauczycielem takiego spojrzenia jest Jezus Chrystus, w którym odkrywamy wypełnienie i aktualizację Słowa.
- Wpatrując się w Chrystusa i Jego zbawcze dzieło, każdy rozpoznaje powody, dla których warto uczynić swoje życie darem dla innych.
- Na zakończenie należy podjąć jakieś konkretne, praktyczne postanowienie dotyczące codzienności, tak, by w ramach swego życiowego powołania, w każdej sytuacji życia, Słowo Boże miało pierwszeństwo. Należy postawić sobie pytanie: Jakiego nawrócenia umysłu, serca i życia domaga się ode mnie Pan ?

Dzielenie się (actio)

- Po modlitwie i kontemplacji Słowa (przeznaczyć odpowiedni czas) prowadzący spotkanie zaprasza do dzielenia się tym, co każdy przeżył osobiście, co jest dla niego konkretnym Bożym wezwaniem.
- Nie chodzi tylko o to, by wspólnie omawiać znaczenie tekstu, lub zadawać pytania, ale dzielić się mądrością otrzymaną poprzez Słowo, za sprawą Ducha św. Dzielenie się Orędziem Słowa Bożego ma pomóc w odkryciu tego, co Biblia wnosi w nasze życie, bez przeciwstawiania się sobie, bez sporów, czy kłótni.Dzielimy się tym, czym Duch Święty osobiście każdego natchnął. Braterskie dzielenie się owocami lektury biblijnej czyni ją bardziej pogłębioną i staje się rewizją życia wspólnoty.
- Warto, by prowadzący Spotkanie Biblijne dokonał podsumo-wania wypowiedzianych myśli

i zaprosił uczestniczących do spontanicznej modlitwy.

Po wymienionych intencjach, wszyscy włączają się słowami modlitwy, np. *Wysłuchaj nas. Panie / a po nich odmówić Modlitwę Pańska: Ojczy nasz.*

Można dołączyć także dodatkowe modlitwy praktykowane w rodzinie, czy wspólnocie, szczególnie rozważanie tajemnic Różańca Świętego, Litanie okresowe, a całe spotkanie zakończyć należy pieśnią i umieszczeniem Biblii na należnym miejscu.

B. KRĘGI BIBLIJNE

Specyfika pracy w kręgach biblijnych polega na tym, że wszyscy uczestnicy rozmowy wspólnie, metodą dyskusyjną przerabiają jakiś konkretny tekst Ewangelii. Dyskusję prowadzi kierownik kręgu. Praca przebiega w dwóch etapach:

1. Egzegetyczne wyjaśnienie tekstu. Na tym etapie kierownik formułuje szereg pytań, zmierzających do wyjaśnienia tekstu.
2. Zastosowanie tych tekstów we własnym życiu. Pytania na tym etapie będą skierowane ku życiu. Konfrontacja własnego życia z wezwaniem Bożym zawartym w Piśmie jest istotnym elementem tej pracy.

Kierownikiem kręgu biblijnego może być duszpasterz lub przygotowany do tej pracy człowiek świecki. Jest rzeczą bardzo wskazaną by duchowny był obecny na rozmowie biblijnej. Jeśli to jest niemożliwe, to powinien przed rozmową omówić z prowadzącym temat, dać mu pomoce, oraz przyjąć sprawozdanie z przebiegu rozmowy. Następuje w ten sposób dowartościowanie ludzi świeckich; kierownik i uczestnicy nie są prowadzeni za rękę jak małe dzieci, lecz sami trudzą się poznaniem i studium Bożego Słowa. Kierujący rozmową jako ochrzczony i bierzmowany, winien stać na wysokości powierzonego mu zadania, Szczególnie potrzebna mu jest znajomość problematyki biblijnej i umiejętność kierowania rozmową — dyskusją. Aby tej pracy podołać, potrzebuje teoretycznego przeszkolenia oraz praktyki pod okiem duszpasterza.

Dyskusyjna metoda pracy stawia również pewne wymagania uczestnikom. Chodzi tu już o chrześcijan dojrzałych (od 17 lat), pochodzących z jednego środowiska i zainteresowanych tematyką biblijną. Tylko w takich kręgach udaje się rozmowa. Ta forma pracy jest bardzo mile przyjmowana przez młodzież. Krąg winien obejmować najwyżej 10 do 15 osób. Przy większej liczbie uczestników rozmowa jest utrudniona i mało owocna. Lepiej również rozwija się praca kręgu, gdy uczestnicy biorą systematyczny udział w kręgach i okazują dużo dobrej woli i gotowości stosowania się do wezwania Bożego zawartego w Piśmie Św. Przy liczniejszej grupie uczestników, można ich podzielić na kilka grup roboczych. Każda grupa otrzymuje na piśmie zestaw pytań, nad którymi samodzielnie pracuje.

Dobrze jest również odpowiedzi sformułować na piśmie. Po pracy w grupach następuje zebranie wspólne, na którym odczytuje się rezultaty pracy poszczególnych grup. Podsumowuje się wynik rozmowy. Na koniec kierownik rozmowy ujmie „żywą ewangelię” w końcowej modlitwie improwizowanej. Krąg rozpoczyna się również modlitwą. Po lekturze tekstu wskazana jest chwila cichej medytacji. Dopiero potem następują pytania kierującego. Te pytania winny być jasne i rzeczowe. Dyskusja przy, niewprawnych uczestnikach i niedoświadczonym kierownictwie narażona jest na niebezpieczeństwa.

Pierwsze niebezpieczeństwo polega na pochopnym wyciąganiu zbyt radykalnych wniosków, lub na tanim moralizowaniu. Drugie zaś polega na zagubieniu się w zaułkach i sprawach drugorzędnych. W pierwszym wypadku należy wnioski konfrontować z wyznaniem wiary, w drugim zaś sprowadzać dyskusję na właściwy temat.

3. Tekst rozmowy winien być wcześniej wybrany i opracowany przez kierownika. Jest to konieczne dla właściwego ukierunkowania dyskusji oraz dla pomocy uczestnikom w wyjaśnianiu trudniejszych miejsc. Bez tego przygotowania dyskusja mogłaby utknąć na martwym punkcie. Należy wybierać takie teksty, które mają jakieś szczególne znaczenie dla życia chrześcijańskiego: wezwania i pouczenia Jezusa, apostołów, czy też innych pisarzy NT. Mniej natomiast do dyskusji nadają się relacje historyczne, opisy cudów. Przy doborze tekstów należy również uwzględnić sytuację uczestników kręgu, ich wiek, wykształcenie, obowiązki zawodowe, rodzinne i społeczne. Najlepszemu wyborowi, zdaniem O. Knocha dostarcza hasło pt. „Szkoła uczniów”. Hasło to obejmuje podstawowe żądania Chrystusa: wezwanie do naśladowania, posłannictwo w świecie. Do dyskusji nadaje się więc Kazanie na Górze w redakcji Mateusza i Łukasza, oraz wszelkiego rodzaju teksty, wyrażające podstawowe cechy chrześcijanina: wiara, miłość, pokora, służba, odwaga w wyznaniu wiary, ubóstwo, czystość, modlitwa.

4. Kręgi biblijne przy dobrym przygotowaniu i kierownictwie mają wielkie znaczenie formacyjne. Nasamprzód dla uczestników kręgu: zmuszają do przemyślenia Pisma Św., do wypowiedzi na jego temat i do wyciągnięcia wniosków życiowych. Dzięki temu uczą one patrzeć na świat w perspektywie wiary. Konsekwencją tego jest ciągle konfrontowanie własnego życia z wymaganiami Boga. Uczestnik takich dyskusji lepiej rozumie Pismo Św., przez co w sposób bardziej świadomy i pogłębiony uczestniczy w liturgii. Uczestnicy czują że są poważnie traktowani w swej godności chrześcijańskiej. Kręgi biblijne są dobrą szkołą apostołstwa laikatu. Kręgi żywej Ewangelii mają również duże znaczenie dla duszpasterza. Dowiaduje się on, jak uczestnicy kręgu — jego parafianie — poważnie starają się wcielić w życie żądania Chrystusa.

Z dyskusji poznaje, jakie problemy nurtują współczesnego człowieka, co ułatwia mu głoszenie słowa Bożego i pracę duszpasterską. Doświadcza wreszcie, że nie jest samotny w naśladowaniu Pana.

C. REWIZJA ŻYCIA W ŚWIETLE BIBLIJ

Wszystkie omówione dotychczas formy spotkania z Biblią za punkt wyjścia miały zawsze tekst Pisma Św. Dopiero od tekstu przechodziły do życia. Takie ustawienie pracy biblijnej zrodziło się w środowisku kontemplacyjnym (lectio divina); punktem wyjścia było bezpośrednie doświadczenie Boga. Rewizja życia i metody do niej zbliżone mają natomiast odwrotny punkt wyjścia: od konkretnego wydarzenia, od konkretnej współczesnej sytuacji życiowej dochodzą do słowa Bożego zawartego w Piśmie, które rzuca światło na sens chrześcijański danego wydarzenia.

Taki sposób spotkania z Biblią a szczególnie z Ewangelią wywodzi się z metody pracy JOC-u. Metoda ta ujęta jest w jednym zdaniu: „Voir - Juger - Agir, czyli Widzieć-Ocenić-Działać”.

Widzieć konkretne wydarzenie czy sytuację współczesną ocenić ją w świetle Ewangelii i działać zgodnie z tą chrześcijańską oceną. Metoda ta została przyjęta i częściowo zmodyfikowana przez niektóre współczesne ruchy odnowy religijnej jak Focolarini, Grupy Żywej Ewangelii, Synowie Miłości.

W konstytucjach tych ostatnich Rewizja Życia jest obowiązującym środkiem formacji grup wspólnotowych. Ten sposób spotkania z Biblią rozwija się również w młodzieżowych środowiskach protestanckich. W Polsce propagował tę metodę ks. F. Blachnicki, i założony przez niego Ruch Oazowy – Światło – Życie.

Nowym i oryginalnym elementem w tej metodzie jest przede wszystkim wybór punktu wyjścia — konkretne, aktualne, wydarzenie. Następnie metoda ta ma charakter dialogowy i wspólnotowy lub dokładniej mówiąc zespołowy, czy grupowy.

Wysunięcie na czoło tych właśnie elementów nie jest czymś przypadkowym, lecz ma swoje głębokie uzasadnienie we współczesnej teologii, pedagogice i socjologii.

1° Podstawy doktrynalne tej metodzie daje rozwijająca się teologia znaków czasu. Sobór watykański II uczy: „*Kościół zawsze ma obowiązek badać znaki czasów i wyjaśniać je w świetle*

Ewangelii, tak aby mógł w sposób dostosowany do mentalności każdego pokolenia odpowiadać ludziom na ich odwieczne pytania dotyczące sensu życia obecnego i przyszłego oraz wzajemnego ich stosunku do siebie. Należy zatem poznać i rozumieć świat, w którym żyjemy, a także jego nieraz dramatyczne oczekiwania, dążenia i właściwości" (KDK 4). Każde wydarzenie, zgodnie z tą teologią jest znakiem obecności Bożej w świecie; jest ono włączone w wątek dziejów Królestwa Bożego, ponieważ Bóg w faktach tych działań sposób tajemniczy. To działanie Boże nie jest jednak widoczne na zewnątrz. Konkretne wydarzenie, podobnie jak słowo jest znakiem, jest Ewangelią otwartą na właściwej stronie. Trzeba jednak umieć czytać wewnątrz. Następnie trzeba powiedzieć, że prawa „ekonomii Bożej” są zawsze te same: Bóg dzisiaj mówi tak, jak mówił niegdyś w świętej historii zbawienia a mianowicie „, przez czyny i słowa *wewnętrznie ze sobą powiązane, tak że czyny dokonane przez Boga w historii zbawienia ilustrują i umacniają naukę oraz sprawy słowami wyrażone; słowa zaś obwieszczają czyny i odsłaniają tajemnice, w nich zawartą" (KO 2).* Z tą tylko różnicą że w naszej sytuacji chodzi o ingerencje Boże w wydarzenia codziennego życia a nie o „Magnalia Dei” – wielkie dzieła i rzeczy opisane w Biblii. Właśnie Rewizja Życia i metody do niej zbliżone starają się wyjaśnić ukrytą tajemnicę tych wydarzeń, zakładając przy tym, że tylko słowo Pisma, a szczególnie Ewangelii daje nam właściwy klucz do poprawnej interpretacji tych wydarzeń.

W ten sposób i w tej metodzie elementem istotnym jest Słowo Boże, wyjaśniające sens wydarzenia. Metoda ta podobnie jak poprzednia domaga się wiary, bo tylko wiarą można się otworzyć na Boga. Jak tylko wiarą można się otworzyć na Boga - który się objawia mówi, powołuje, tak samo tylko okiem wiary można dostrzec obecność Boga w zwykłych wydarzeniach codzienności.

Słowo Boże wzywa każdego osobście, podobnie również w wydarzeniu mieści się wezwanie chrześcijańskie. Przez wydarzenie Bóg stawia nami dwa pytania:

a) Co Bóg objawia się w tym wydarzeniu?

b) Jakie wezwanie kieruje do nas Bóg przez to wydarzenie?

A więc w Rewizji Życia podobnie jak i w innych formach spotkania z Biblią chodzi o to samo: o słuchanie wezwania Bożego. W istocie więc metoda ta nie różni się od poprzednich. I tu i tam chodzi o słowo Boże i życie; tu i tam chodzi o osiągnięcie tych samych wartości. Tylko droga jest inna.

3. Przyjęcie innej drogi ma swoje uzasadnienie pedagogiczne, socjologiczne i psychologiczne. Uwzględnienie tych danych sprawia, że ta nowa metoda jest bardziej skuteczna, współczesna i atrakcyjna. Człowiek współczesny w sposób szczególny odczuwa to, że jest „, *postawiony w konkretnej sytuacji życiowej*"; *Sitz im Leben* leży w centrum zainteresowania dzisiejszego człowieka. Nowa metoda spotkania z Biblią zrodziła się nie w środowiskach monastycznych jak np. medytacja biblijna, lecz w środowisku ludzi świeckich, aktywnie zaangażowanych w życie społeczne i starających się przepoić to życie zarysem ewangelicznym. Metoda ta powstała w katolickich środowiskach młodych robotników zorganizowanych w JOC. „*Organizacja pragnie nauczyć młodych robotników, by patrzyli na rzeczywistość i widzieli ją bez przesądów. To widzenie doprowadza ich do spotkania, do konfrontacji z życiem, do wejścia w sedno problemów... W drugim etapie metody jocistowskiej należy przystąpić do oceny rzeczywistości, czyli wypracować pewne sądy o tej rzeczywistości prowadzące do działania... Ostatni etap omawianej metody winien ustalić co można i należy uczynić, by podane zasady wprowadzić w życie odpowiednio do okoliczności, miejsca i czasu, jak należy działać, aby one były najskuteczniejsze*”. To głębokie zakotwiczenie w konkret współczesnego życia ma wielkie walory pedagogiczne. Intensywność ludzkiego doświadczenia zostaje wciągnięta w służbę wiary i modlitwy. Wszystko zdąża ku temu, żeby spotkać się z Panem i nawiązać z Nim dialog poprzez wydarzenie i poprzez słowo Boże.

3. Na koniec metoda ta wykorzystuje najnowsze osiągnięcia współczesnej pedagogiki. Nowe impulsy czerpie ta metoda z dwóch źródeł:

a) Z nowego ujęcia dialogu jako podstawowego warunku ludzkiej egzystencji,

b) Z metod pedagogiki grup, ekip, które przez swobodną a równocześnie twórczą zabawę pomagają rozwijać w nas to, co ludzkie. Nazwanie tej metody dialogową i grupowo - pedagogiczną jest zgodne z dialogowymi i wspólnotowo-dynamicznymi zasadami, które znajdują się właśnie w samym Piśmie św. Historia bowiem zbawienia ST i NT ma charakter dialogowy i wspólnotowy. Dlatego właśnie niektórzy autorzy sądzą że taki charakter powinno mieć współczesne duszpasterstwo biblijne.

Punktem wyjścia jest konkretne współczesne wydarzenie. Skąd czerpać te wydarzenia i jak przepracowywać je w grupach? JOC czerpała główne fakty ze świata robotniczego, posługując się ankietą. W duszpasterstwie biblijnym metodą rewizji życia należy rozszerzyć zakres wydarzeń oraz metodę ich poznania. Rzadko kiedy środkiem poznania rzeczywistości będzie ankieta przeprowadzona przez grupę.

W doborze wydarzeń aktualnych i w pracy nad nimi można posłużyć się metodą proponowaną przez W. Erla i F. Gaisera. Aktualnych wydarzeń, sytuacji, pytań, problemów do dyskusji w grupach i oceny ich w świetle Pisma św. dostarczają nam dzisiaj liczne czasopisma i magazyny ilustrowane, baczna obserwacja otaczającego nas świata i własne doświadczenia, środki masowego przekazu jak radio i telewizją film i teatr, płyty ze współczesną piosenką i przebojem, współczesna literatura.

4. Obserwacja życia i własne doświadczenie.

- Willi Erl podaje następujący przykład znany całej grupie. Młody człowiek zaledwie 20-letni zachorował na białaczkę. Zdaniem lekarza będzie żył najwyżej jeszcze dwa lata. W takiej sytuacji młody człowiek pyta: „Czy życie moje ma jeszcze jakiś sens?”

Co mu odpowiemy? Kierownik grupy dyskusyjnej może od razu wobec wszystkich postawić to pytanie i przyjmować propozycje. Dla intensywniejszego zaangażowania wszystkich może grupę podzielić na kilka zespołów, które pracować będą oddzielnie. Po około 30 minutach pracy wzespółach następuje spotkanie całej grupy oraz przekazanie i omówienie odpowiedzi. Dyskusja zapewne pójdzie w kierunku sensu życia. Można wtedy zacytować Rdz 1, 26-31 (lub inny tekst biblijny) i zbadać poważnie (metodą dyskusyjną) czy ten tekst nie daje nam i choremu na białaczkę możliwej do przyjęcia odpowiedzi. Jakie wezwanie kieruje Bóg do nas w tym fakcie i tekście? Można oczywiście szukać i innych tekstów, które rzucałyby światło na to wydarzenie. Modlitwa improwizowana, obejmująca całokształt problematyki i zawierająca jakąś naszą odpowiedź jest koniecznym dopełnieniem Rewizji Życia w świetle Biblii.

- Czasopisma, magazyny ilustrowane i środki masowego przekazu pełne są faktów, sytuacji i problemów z całego świata, które winny być przemyślane i ocenione w świetle Ewangelii. Wachlarz wydarzeń jest tu bardzo szeroki. Komunikaty i reportaże z działań wojennych. Głód i potrzeby krajów trzeciego świata mogą być punktem wyjścia owocnego dialogu biblijnego. Wreszcie bogata problematyka społeczno-moralna kraju czy środowiska często spotykana na łamach prasy może dać bogaty materiał do Rewizji Życia. Oto niektóre tylko z problemów: alkoholizm, chuligaństwo, życie nienarodzonych, problematyka rodzinna, etyka zawodowa, bezpieczeństwo na drodze. Wszystkie te problemy domagają się głębszej refleksji w świetle Ewangelii Chrystusa.

- Współczesny film obyczajowy, czy dokumentalny może być bardzo dobrym punktem wyjścia do rozmowy biblijnej.

- Płyta ze współczesną piosenką i przebojem dostarcza dobrego materiału dyskusyjnego. Jak przeprowadzić taką dyskusję? Po przegraniu płyty należy naprzód w rozmowie uświadomić sobie treść piosenki. Aby tego dokonać trzeba będzie kilka razy przegrać płytę. Potem następuje ocena, wartościowanie tej treści w świetle zdrowego rozsądku i w świetle Biblii. Przejście do oceny w świetle Pisma może ułatwić następujące pytanie: „Czy Jezus (np. na weselu w Kanie) zgodziłby się na treść tej piosenki?” Dlaczego tak? Dlaczego nie?

- Wreszcie współczesna literatura i poezja dostarczają bogatego zestawu faktów, sytuacji i problemów, które mogą stanowić punkt wyjścia dialogu grupowego.

W tych rozmowach biblijnych trzeba pamiętać jeszcze o następujących sprawach:

- a) Nie jest rzeczą konieczną ani też zawsze możliwą oceną faktu przy pomocy konkretnego tekstu biblijnego, ocena może być przepracowana w świetle całej Biblii,
- b) Nie należy się zatrzymywać na teoretycznym wartościowaniu faktu, ale zawsze trzeba się starać o jakiś czyn. Powinniśmy w świetle Biblii „widzieć, oceniać, działać”

Uwaga:

Szerzej na ten temat:

Wstęp ogólny do Pisma Świętego; Praca zbiorowa, Poznań - Warszawa, 1986, s.250-275

Lectio divina – Boże czytanie, Praca zbiorowa, Kraków 1991

G.Ravasi, Biblia – odpowiedzi na najbardziej prowokacyjne pytania. Edycja św. Pawła. Częstochowa 2000

W.J. Harrington, Klucz do Biblii, Warszawa 2012

M.Chevetogne. Zbawiciel, Kraków 1982

Ks. S. Hareźga, Słowo Jezusa z Krzyża. Medytacja biblijna w rodzinie, Przemyśl, 2011

Ks. J. Kudasiewicz, Wstęp do historii Zbawienia, Lublin 1973

E. Galbiati i- A. Piazza, Biblia Księga zamknięta, Warszawa 1971

- 26 -

WYKAZ SKRÓTÓW

ST - Stary Testament

Rdz	Ks. Rodzaju	Prz	Ks. Przysłów
Wj	Ks. Wyjścia	Koh	Ks. Koheleta
Kpł	Ks. Kapłańska	Pnp	Pieśń nad Pieśniami
Lb	Ks. Liczb	Mdr	Ks. Mądrości
Pwt	Ks. Powtórzonego Prawa	Syr	Mądrość Syracha
Joz	Ks. Jozuego	Iz	Ks. Izajasza
Sdz	Ks. Sędziów	Jr	Ks. Jeremiasza
Rt	Ks. Rut	Lm	Lamentacje
1 Sm	1 Ks. Samuela	Ba	Ks. Barucha
2 Sm	2 Ks. Samuela	Ez	Ks. Ezechiela
1 Krl	1 Ks. Królewska	Dn	Ks. Daniela
2 Krl	2 Ks. Królewska	Oz	Ks. Ozeasza
1 Krn	1 Ks. Kronik	Jl	Ks. Joela

2 Krn	2 Ks. Kronik	Am	Ks. Amosa
Ezd	Ks. Ezdrasza	Ab	Ks. Abdiasza
Ne	Ks. Nehemiasza	Jon	Ks. Jonasza
Tb	Ks. Tobiasza	Mi	Ks. Micheasza
Jdt	Ks. Judyty	Na	Ks. Nahuma
Est	Ks. Estery	Ha	Ks. Habakuka
1 Mch	1 Ks. Machabejska	So	Ks. Sofoniasza
2 Mch	2 Ks. Machabejska	Ag	Ks. Aggeusza
Hi	Ks. Hioba	Za	Ks. Zachariasza
Ps	Ks. Psalmów	MI	Ks. Malachiasza

NT - Nowy Testament

Mt	Ew. wg św. Mateusza	1 Tm	1 List do Tymoteusza
Mk	Ew. wg św. Marka	2 Tm	2 List do Tymoteusza
Łk	Ew. wg św. Łukasza	Tt	List do Tytusa
J	Ew. wg św. Jana	Flm	List do Filemona
Dz	Dzieje Apostolskie	Hbr	List do Hebrajczyków
Rz	List do Rzymian	Jk	List św. Jakuba
1 Kor	1 List do Koryntian	1 P	1 List św. Piotra
2 Kor	2 List do Koryntian	2 P	2 List św. Piotra
Ga	List do Galatów	1 J	1 List św. Jana
Ef	List do Efezjan	2 J	2 List św. Jana
Flp	List do Filipian	3 J	3 List św. Jana
Kol	List do Kolosan	Jud	List św. Judy
1 Tes	1 List do Tesaloniczan	Ap	Apokalipsa św. Jana
2 Tes	2 List do Tesaloniczan		

Warto przeczytać całą Biblię
Poświęć swój czas 20 do 30 minut dziennie
w ciągu roku a przeczytasz całą Biblię

10 XII 2008 r.: W Archikatedrze Przemyskiej Ks. Arcybiskup Józef Michalik Metropolita Przemyski wręczając przedstawicielom naszej Organizacji Pismo Święte powiedział;
... „Zgłębiajcie, Księgi Pisma Świętego, tam znajdziecie jedyną prawdę o Bogu i człowieku, tam znajdziecie jedyną słuszną drogę prowadzącą do celu”...

Plan roczny czytania Pisma Świętego

Styczeń

1	Rdz1-2	Ps 1	Łk 1
2	Rdz3-4	Ps2	Łk 2
3	Rdz6-7	Ps3	Łk 3
4	Rdz8-9	Ps4	Łk 4
5	Rdz11-12	Ps5	Łk 5
6	Rdz13-14	Ps 6	Łk 6
7	Rdz15-17	Ps 7	Łk 7
8	Rdz18-19	Ps8	Łk 8
9	Rdz20-22	Ps 9	Łk 9
10	Rdz23-24	Ps10	Łk 10
11	Rdz25-26	Ps 11	Łk 11
12	Rdz27- 28	Ps 12	Łk 12
13	Rdz29 - 30	Ps13	Łk 13
14	Rdz31- 32	Ps14	Łk 14
15	Rdz33- 35	Ps15	Łk 15
16	Rdz 36-37	Ps 16	Łk 16
17	Rdz38-40	Ps 17	Łk 17
18	Rdz41-42	Ps18,1-20	Łk 18
19	Rdz43-44	Ps 18,21-50	Łk 19
20	Rdz45-47	Ps 19	Łk 20
21	Rdz48-49	Ps 20	Łk 21
22	Rdz50	Ps21	Łk 22
23	Wj 1-3	Ps22	Łk 23
24	Wj 4-5	Ps23	Łk 24
25	Wj 6-8	Ps24	Dz 1
26	Wj 9-11	Ps25	Dz2
27	Wj 12- 13	Ps26	Dz3
28	Wj 14-15	Ps27	Dz4
29	Wj 16-17	Ps 28	Dz5
30	Wj 18-19	Ps29	Dz 6
31	Wj 20 - 22	Ps 30	Dz7

Luty

1	Wj 23-24	Ps31	Dz 8
2	Wj 32-33	Ps32	Dz9
3	Wj 34-40	Ps33	Dz10

4	Kpł 1-10	Ps34	Dz11
5	Kpł 11-19	Ps35	Dz12
6	Kpł 20-26	Ps36	Dz13
7	Lb 1- 6	Ps37, 1-20	Dz 14
8	Lb 7- 10	Ps 37, 21-40	Dz15
9	Lb11-12	Ps38	Dz 16
10	Lb13-14	Ps39	Dz17
11	Lb 16-17	Ps 40	Dz18
12	Lb 20-21	Ps 41	Dz19
13	Lb 22- 23	Ps 42	Dz20
14	Lb24-25	Ps 43	Dz21
15	Lb 31-32	Ps 44	Dz22
16	Lb 33- 34	Ps 45	Dz23
17	Lb35-36	Ps 46	Dz24
18	Pwt 1- 2	Ps47	Dz25
19	Pwt 3-4	Ps 48	Dz26
20	Pwt 5-6	Ps49	Dz27
21	Pwt 7- 9	Ps 50	Dz.28
22	Pwt 10-12	Ps 51	Mt 1
23	Pwt 13- 15	Ps52	Mt 2
24	Pwt 18-20	Ps53	Mt 3
25	Pwt 27-28	Ps 54	Mt4
26	Pwt 29-31	Ps55	Mt5
27	Pwt 32-34	Ps56	Mt 6
28	Joz 1-3	Ps. 57	Mt 7
29	Iz 54-55	Ps 37	Łk 15

Marzec

1	Joz 4-6	Ps 58	Mt 8
2	Joz 7- 8	Ps59	Mt 9
3	Joz9-10	Ps60	Mt 10
4	Joz 11- 22	Ps 61	Mt 11
5	Joz 23-24	Ps62	Mt 12
6	Sdz 1- 2	Ps63	Mt 13
7	Sdz3-4	Ps64	Mt 14
8	Sdz5-6	Ps65	Mt 15
9	Sdz7-8	Ps66	Mt 16
10	Sdz9-10	Ps 67	Mt 17
11	Sdz11-12	Ps68, 1-19	Mt 18
12	Sdz13-14	Ps 68, 20-36	Mt 19

13	Sdz15-16	Ps69, 1- 19	Mt 20
14	Sdz17-19	Ps69, 20 -37	Mt 21
15	Sdz 20-21	Ps70	Mt22
16	Rt 1-2	Ps 71	Mt 23
17	Rt 3-4	Ps72	Mt 24
18	1 Sm1-2	Ps73	Mt 25
19	1 Sm3-5	Ps 74	Mt 26
20	1 Sm6-8	Ps75	Mt 27
21	1 Sm9- 10	Ps 76	Mt 28
22	1 Sm11- 13	Ps77	Rz1
23	1 Sm 14- 15	Ps 78, 1-39	Rz 2
24	1 Sm 16- 17	Ps78, 40-72	Rz 3
25	1 Sm 18-19	Ps79	Rz4
26	1 Sm 20-21	Ps 80	Rz5
27	1 Sm22- 24	Ps81	Rz6
28	1 Sm25- 26	Ps82	Rz7
29	1 Sm27-28	Ps83	Rz8
30	1 Sm29-31	Ps84	Rz9
31	2 Sm 1-2	Ps85	Rz 10

Kwiecień

1	2 Sm 3-5	Ps 86	Rz 11
2	2 Sm 6-8	Ps 87	Rz12
3	2 Sm 9-11	Ps 88	Rz13
4	2 Sm 12-13	Ps 89, 1-19	Rz14
5	2 Sm 14-15	Ps 89,20-53	Rz15
6	2 Sm 16-17	Ps 90	Rz16
7	2 Sm 18-19	Ps 91	Mk1
8	2 Sm 20-21	Ps 92	Mk2
9	2 Sm 22	Ps 93	Mk3
10	2 Sm 23-24	Ps 94	Mk4
11	1 Krl 1	Ps 95	Mk5
12	1 Krl 2	Ps 96	Mk6
13	1 Krl 3-5	Ps 97	Mk7
14	1 Krl 6-7	Ps 98	Mk8
15	1 Krl 8	Ps 99	Mk9
16	1 Krl 9-10	Ps 100	Mk10
17	1 Krl 11-12	Ps 101	Mk11
18	1 Krl 13-14	Ps 102	Mk12
19	1 Krl 15-17	Ps 103	Mk13

20	1 Krl 18-19	Ps 104	Mk14
21	1 Krl 20-21	Ps 105,1-23	Mk15
22	1 Krl 22	Ps105, 24-45	Mk16
23	2 Krl 1-2	Ps106,1-22	1 Kor1
24	2 Krl3-4	Ps106, 23-48	1 Kor2
25	2 Krl 5-6	Ps 107, 1-22	1 Kor3
26	2 Krl 7-8	Ps 107,23-43	1 Kor4
27	2 Krl 9-10	Ps 108	1 Kor5
28	2 Krl11-13	Ps 109	1 Kor6
29	2 Krl 14-15	Ps 110	1 Kor7
30	2 Krl 16-17	Ps 111	1 Kor8

Maj

1	2 Krl 18-19	Ps 112	1 Kor9
2	2 Krl20-21	Ps113	1 Kor10
3	2 Krl22-23	Ps114	1 Kor11
4	2 Krl24-25	Ps115	1 Kor12
5	Iz 1-2	Ps116	1 Kor13
6	Iz 3-5	Ps117	1 Kor14
7	Iz 6-8	Ps118	1 Kor15
8	Iz.-10	Ps119,1-40	1 Kor16
9	Iz1-13	Ps119, 41-80	2 Kor1
10	Iz 14-15	Ps119, 81-120	2 Kor2
11	Iz 16-18	Ps119, 121-176	2 Kor3
12	Iz 19-21	Ps120	2 Kor4
13	Iz 22-24	Ps121	2 Kor5
14	Iz 25-26	Ps122	2 Kor6
15	Iz 27-28	Ps123	2 Kor7
16	Iz 29-30	Ps124	2 Kor8
17	Iz 12-32	Ps125	2 Kor9
18	Iz 33-34	Ps126	2 Kor10
19	Iz 35-36	Ps127	2 Kor11
20	Iz 37-38	Ps128	2 Kor12
21	Iz 39-40	Ps129	2 Kor13
22	Iz 41	Ps130	Ga.1
23	Iz 42	Ps131	Ga.2
24	Iz 43	Ps132	Ga3
25	Iz 44-5	Ps133	Ga4
26	Iz 46-47	Ps.134	Ga5
27	Iz 48-49	Ps135	Ga6
28	Iz 50	Ps136	Ef 1

29	Iz 1-52	Ps137	Ef2
30	Iz53-54	Ps138	Ef3
31	Iz55	Ps139	Ef4

Czerwiec

1	Iz 56-57	Ps140	Ef.5
2	Iz 58-59	Ps141	Ef.6
3	Iz 60	Ps142	1 P1
4	Iz 61-62	Ps143	1 P2
5	Iz 3-64	Ps144	1 P3
6	Iz 65	Ps145	1 P4
7	Iz 66	Ps146	1 P 5
8	Jer1-2	Ps147	2 P1
9	Jer3-4	Ps148	2 P2
10	Jer5-6	Ps149	2 P3
11	Jer7-8	Ps150	J 1
12	Jer9-10	Ps1	J2
13	Jer11-12	Ps2	J3
14	Jer13-14	Ps3	J4
15	Jer15-16	Ps4	J5
16	Jer17-18	Ps5	J6
17	Jer19-21	Ps6	J7
18	Jer22-23	Ps7	J8
19	Jer24-25	Ps8	J9
20	Jer26-27	Ps9	J10
21	Jer28-29	Ps 10	J11
22	Jer30	Ps11	J12
23	Jer31	Ps12	J13
24	Jer32-33	Ps13	J14
25	Jer34-35	Ps14	J15
26	Jer 36-37	Ps15	J16
27	Jer38-39	Ps16	J17
28	Jer40-42	Ps17	J18
29	Jer43-44	Ps18, 1-20	J19
30	Jer45-47	Ps18, 21-51	J 20

Lipiec

1	Jer 48	Ps 19	J.2 1
2	Jer 49	Ps 20	I J.1
3	Jer 50	Ps 21	I J.2

4	Jer 51	Ps 22	I J.3
5	Jer 52	Ps 23	I J.4
6	Lm 1-2	Ps 24	I J.5
7	Lm 3	Ps 25	2 J
8	Lm 4-5	Ps 26	3 J
9	Ba 1-2	Ps 27	Jud
10	Ba 3-5	Ps 28	Hbr. 1
11	Ba 6	Ps 29	Hbr 2
12	Ez 1-2	Ps 30	Hbr 3
13	Ez 3-4	Ps 31	Hbr 4
14	Ez 5-6	Ps 32	Hbr 5
15	Ez 7-8	Ps 33	Hbr 6
16	Ez 9-10	Ps 34	Hbr 7
17	Ez 11-13	Ps 35	Hbr 8
18	Ez 14-15	Ps 36	Hbr 9
19	Ez 16	Ps 37, 1-20	Hbr 10
20	Ez 17	Ps 37, 21-40	Hbr 11
21	Ez 18	Ps 38	Hbr 12
22	Ez 19-20	Ps 39	Hbr 13
23	Ez 21-22	Ps 40	Jk1
24	Ez 23-24	Ps 41	Jk 2
25	Ez 25-26	Ps 42	Jk 3
26	Ez 27-28	Ps 43	Jk 4
27	Ez 29-30	Ps 44	Jk 5
28	Ez 31-32	Ps45	Flp 1
29	Ez 33	Ps 46	Flp. 2
30	Ez34-35	Ps47	Flp 3
31	Ez36	Ps48	Flp4

Sierpień

1	Ez 37	Ps 49	Kol2
2	Ez38-39	Ps50	Kol2
3	Ez43-44	Ps51	Kol3
4	Ez45-46	Ps 52	Kol 4
5	Ez47-48	Ps53	1 Tm 1
6	Dn1-2	Ps54	1 Tm2
7	Dn3	Ps55	1 Tm.3
8	Dn4	Ps 56	1 Tm4
9	Dn5-6	Ps 57	1 Tm5
10	Dn7-8	Ps 8	1 Tm6
11	Dn 9	Ps59	2 Tm 1

12	Dn 10-11	Ps60	2 Tm 2
13	Dn12	Ps61	2 Tm 3
14	Dn13-14	Ps62	2 Tm 4
15	Oz1-2	Ps63	Tt. 1
16	Oz3-4	Ps 64	Tt 2
17	Oz5-6	Ps 65	Tt 3
18	Oz7-8	Ps66	Flm
19	Oz9-10	Ps67	1 Tes 1
20	Oz11-12	Ps68,1-19	1Tes 2
21	Oz13-14	Ps68,20-37	1 Tes 3
22	Jl 1-2,17	Ps69,1-19	1 Tes 4
23	Jl 2,18-4	Ps69,20-37	2 Tes 1
24	Am1-3	Ps 70	2 Tes 2
25	Am4-6	Ps71	2 Tes 3
26	Am7-9	Ps72	Ap 1
27	Ab	Ps73	Ap 2
28	Jon 1-2	Ps74	Ap 3
29	Jon3-4	Ps75	Ap 4
30	Mi 1-3	Ps76	Ap 5
31	Mi 4-6	Ps 77	Ap 6

Wrzesień

1	Mi 7	Ps 78, 1-39	Ap 7
2	Nat 1-3	Ps 78, 40-72	Ap8
3	Ha 1-3	Ps79	Ap9
4	So 1-3	Ps80	Ap10
5	Ag 1-2	Ps81	Ap 11
6	Za 1- 3	Ps82	Ap 12
7	Za 4-6	Ps83	Ap13
8	Za 7-8	Ps84	Ap14
9	Za 9-10	Ps 85	Ap.15
10	Za 11-12	Ps 86	Ap16
11	Za 13-14	Ps87	Ap17
12	Mi. 1-2	Ps.88	Ap18
13	Mi 3	Ps 89, 1-19	Ap19
14	1 Krn 10-11	Ps89, 20-53	Ap.20
15	1 Krn 12-13	Ps90	Ap21
16	1Krn 14-15	Ps91	Ap.22
17	1Krn 16-18	Ps 92	Mt3

18	1Krn 19-21	Ps 93	Mt4
19	1Krn 22, 28-29	Ps94	Mt5
20	2 Krn 1-3	Ps95	Mt6
21	2 Krn 4-6	Ps96	Mt7
22	2 Krn 7-9	Ps97	Mt8
23	2 Krn 10-12	Ps98	Mt9
24	2 Krn 13-15	Ps99	Mt10
25	2 Krn 16-18	Ps 100	Mt11
26	2 Krn 19-21	Ps 101	Mt12
27	2 Krn 22-24	Ps 102	Mt15
28	2 Krn 25-27	Ps103	Mt16
29	2 Krn 28-29	Ps104	Mt17
30	2 Krn30-31	Ps 105.1-23	Mt 18

Październik

1	2 Krn 32-33	Ps 105,24-45	M. 19
2	2 Krn 34-35	Ps.106, 1-22	Mt 20
3	2 Krn 36:Ezd.1	Ps 106, 23-48	Mt 21
4	Ezdr 3-5	Ps107,1-22	Mt 22
5	Ezdr6-8, 30	Ps107, 23-43	Mt 24
6	Ezdr 8, 31-10	Ps108	Mt 25
7	Ne 1-3	Ps109	Mt 26
8	Ne 4-6	Ps110	Mt 27
9	Ne 7-8	Ps111	Mt 28
10	Ne 9-10	Ps 112	Dz 1
11	Ne12, 27-13	Ps113	Dz 2
12	Tb1-3	Ps114	Dz 3
13	Tb4-5	Ps115	Dz 9
14	Tb6-8	Ps116	Dz 15
15	Tb9-12	Ps117	Rz 3
16	Tb13-14	Ps118	Rz 4
17	Jdt 1-3	Ps 119, 1-40	Rz 5
18	Jdt 4-6	Ps 119, 41-80	Rz 6
19	Jdt 7-8	Ps119, 81-120	Rz 7
20	Jdt 9-11	Ps119, 121-176	Rz 8
21	Jdt 12-14	Ps120	Rz 11
22	Jdt 15-16	Ps 121	1 Kor2
23	Est 1-2	Ps122	1 Kor3
24	Est 3-4	Ps123	1 Kor12
25	Est 5-7	Ps 124	1 Kor 13

26	Est8-10	Ps125	1 Kor 14
27	1 Mch 1-2, 28	Ps126	1 Kor 15
28	1 Mch2,29- 3-37	Ps127	2 Kor 5
29	1 Mch 3,38-5,23	Ps128	Ga 3
30	1 Mch 5,24-6,47	Ps129	Ga 5
31	1 Mch6,48-7	Ps 130	Ef 1

Listopad

1	1 Mch 8-9	Ps 131	Ef 2
2	1 Mch 10	Ps 132	Ef 4
3	1 Mch 11- 12,23	Ps 133	Ef 5
4	1 Mch12,24-13	Ps 134	Ef 6
5	1 Mch 14-15,14	Ps 135	Flp 2
6	1 Mch15,15-16	Ps 136	Flp 3
7	2 Mch 1-2	Ps 137	Kol 2
8	2 Mch 3-6	Ps 138	1 Tes 5
9	2 Mch 7-8	Ps 139	Hbr 2
10	2 Mch 9-10	Ps 140	Hbr 3
11	2 Mch14-15	Ps 141	Hbr 5
12	Hi 1-3	Ps 142	Hbr 9
13	Hi4-6	Ps 143	Hbr 10
14	Hi 7-9	Ps 144	Hbr 11
15	Hi 10-12	Ps 145	Hbr 12
16	Hi 13-15	Ps 146	Hbr 13
17	Hi 16- 18	Ps 147	Jk 1
18	Hi 19-21	Ps 148	Jk 2
19	Hi 22- 24	Ps 149	Jk 3
20	Hi 25-28	Ps 150	Jk 4
21	Hi 29-31	Ps1	Jk 5
22	Hi 32-34	Ps 3	1 P 1
23	Hi.35-38	Ps 4	1 P 2
24	Hi 39-42	Ps 5	1 P 4
25	Prz 1-3	Ps 8	2 P 1
26	Prz 4-7	Ps 9	J 1
27	Prz 8-11	Ps 12	J 2
28	Prz 12-14	Ps 16	J 3
29	Prz 15-17	Ps 22	J 4
30	Prz18-21	Ps 23	J 5

Grudzień

1	Prz 22-24	Ps 25	J 6
2	Prz 25-28	Ps 27	J 7
3	Prz 29-31	Ps 30	J 8
4	Koh 1-3	Ps31	J 9
5	Koh 4-6	Ps 32	J 10
6	Koh 7-9	Ps 34	J 11
7	Koh 10-12	Ps 37	J 12
8	Pnp 1-4	Ps 40	J 13
9	Pnp 5-8	Ps 46	J 14
10	Mdr 1-4	Ps 47	J 15
11	Mdr 5-7	Ps 50	J 16
12	Mdr8-10	Ps51	J 17
13	Mdr 11-13	Ps. 53	J 18
14	Mdr 14-16	Ps 57	J 19
15	Mdr 17-19	Ps 62	J. 20
16	Syr 1-3	Ps 63	J 21
17	Syr 4-6	Ps 66	1 J 1
18	Syr 7-8	Ps 72	1 J 2
19	Syr 19-12	Ps 73	1 J 3
20	Syr 13- 15	Ps 84	1 J 4
21	Syr 16-18	Ps 85	I J 5
22	Syr 19-21	Ps 91	Jud.
23	Syr 22-24	Ps. 92	Ap 2
24	Syr 25-27	Ps 95	Ap 3
25	Syr 28-31	Ps 97	Mk 3
26	Syr 32-35	Ps 103	Mk 8
27	Syr 36-38	Ps 112	Mk 13
28	Syr 39-41	Ps 124	I2 P 3
29	Syr 42-45	Ps 126	2 Tm 3
30	Syr46-48	Ps139	2 Tes 2
31	Syr 49-51	Ps 145	Ap 22

Opracował: Ks. Br. Żołnierczyk-Przemysław

KONIECZNIE PRZECZYTAJ !

Gianfranco Ravasi

BIBLIA

Odpowiedzi na najbardziej prowokacyjne pytania

Edycja Świętego Pawła, 2000, Częstochowa

Właściwe odczytanie bogactwa tekstów biblijnych od wieków nastęrcza wiele problemów. O. Gianfranco Ravasi - wybitny biblista - odpowiada na najbardziej prowokacyjne pytania związane z Pismem św. W odpowiedziach korzysta z drogi hermeneutycznej, która z jednej strony chroni przed popadnięciem w zimną otchłań dosłowności. Z drugiej zaś strony ustrzeże czytelników Biblii przed obracaniem się w przestworzach alegorii, czyli w przesadnym i wolnym tworzeniu znaczeń. Znajdziemy tam odpowiedzi na pytania:

CZĘŚĆ PIERWSZA

Która metoda studiowania Biblii jest najlepsza?

Czy biblijne opowiadania są historyczne, czy symboliczne?

Dlaczego niektóre księgi są apokryficzne, a inne natchnione?.

Kto napisał Biblię?

Dlaczego w szkole uczy się o klasykach, a nie o Biblii?

Czy możliwy jest dialog ze Świadcami Jehowy?

CZĘŚĆ DRUGA

Czy biblijny Bóg jest ojcem i matką?

Czy w Biblii jedyną dietą jest dieta wegetariańska?

Czy oburzenie lub zemsta mogą być cnotami chrześcijańskimi?

Jaka jest prawdziwa moralność Starego Testamentu?

Jaki jest stosunek Biblii do problemu homoseksualizmu?

Jaka jest prawda o Jerychu?

Jak interpretować przemoc w Biblii?

Kim jest cierpiący sługa z Księgi Izajasza?

Czy w Pieśni nad Pieśniami mówi się o miłości ludzkiej, czy boskiej?

Czy Bóg opuścił swój lud?

CZĘŚĆ TRZECIA

Czy Nowy Testament jest lepszy od Starego?

Czy wierzyć w sensacyjne odkrycia „gazetowych biblistów”?

Jaka jest relacja między Biblią, chrześcijaninem a pieniędzmi?

Czy Maria Magdalena była nierządnicą?

Czy Jezus umiał się śmiać?

Czy Judasz się uratował?

Czy Pismo święte mówi o piekle i o raju?

Czy szatan jest osobą czy figurą literacką?

Czy Ewangelia według świętego Jana jest antysemitka?

Jak należy rozumieć wypowiedzi świętego Pawła Apostoła na temat kobiet?

Czy odpowiedzią na terroryzm powinno być chrześcijańskie przebaczenie?

Nota o Autorze

Ks. Bronisław Żołnierczyk, urodził się 21 III 1940 r. w Sanoku. Maturę zdał w Sanoku i podjął studia teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym w Przemyślu, które ukończył w 1964 r. Po otrzymaniu święceń kapłańskich, podjął studia na KUL -u , na kierunku biblistyka. Przez kilka lat pracował w duszpasterstwie: (Tarnowska Wola, Rzeszów, Sieniawa, Krosno, Jasło, Jarosław). W latach 1970-1986 pracował w Seminarium Duchownym w Przemyślu jako profesor i ojciec duchowny - wychowawca kleryków, kierując równocześnie kilkoma referatami przy Kurii Biskupiej. W Seminarium, założył CARITAS KLERYKÓW, która opiekowała się biednymi i potrzebującymi mieszkańcami miasta Przemyśla. Z jego inicjatywy na terenie miasta Przemyśla powstały różne organizacje i ruchy społeczno – religijne mające na celu niesienie pomocy najbardziej potrzebującym:

1. Duszpasterstwo Osób Niewidomych.
2. Zainicjował Ruch Wiara-Światło "Muminki" na całym Podkarpaciu i w sąsiadujących województwach.
3. Zainicjował również opiekę nad dziećmi z Domów dziecka i Pogotowia opiekuńczego.
4. Opieką materialną i duchową obejmował rodziny wielodzietne oraz ludzi z Domów Spokojnej Starości.
5. Wspierał Braci Albertynów w Przemyślu w ich pracy opiekuńczo-charytatywnej nad ludźmi psychicznie chorymi.

W latach 1985-2000 sprawował funkcję Dyrektora "CARITAS" Archidiecezji Przemyskiej. Zawsze służył i pomagał najuboższym i najbardziej potrzebującym Jako Dyrektor przez cały czas organizował w mieście pomoc dla Polaków i biednych z terenów byłego Związku Radzieckiego. Z ramienia Episkopatu Polski i Zarządu Głównego Towarzystwa Pomocy im. św. Brata Alberta, w roku 2001 został mianowany asystentem kościelnym dla wszystkich Kół Towarzystwa w Polsce. Przez ponad 30 lat służy najsłabszym, odrzuconym i pogardzonym, pomagał tym , którym nikt już nie chciał podać ręki. Oprócz powyższych zajęć, ksiądz Prałat prowadzi wykłady w Kolegium Katechetycznym w Przemyślu, zajmuje się również formacją wolontariatu Towarzystwa Pomocy im. św. Brata Alberta. Od trzech lat jest Przewodniczącym Komisji Konkursowej OKWB archidiecezji przemyskiej oraz asystentem Kościelnym Katolickiego Stowarzyszenia „Civitas Christiana” w Przemyślu.

Jest członkiem Kapituły Metropolitalnej w Przemyślu, członkiem Zarządu Głównego Towarzystwa Pomocy św. Brata Alberta, oraz krajowym duszpasterzem bezdomnych.

.....

Wydawca: Katolickie Stowarzyszenie „Civitas Christiana" Przemyśl, ul. Żeromskiego 10
Skład komputerowy: Jerzy Łobos